

Jo vull ser la Diane

D'entre tots els personatges de les sèries que m'empasso, aquest em té el cor robat, capturat i segrestat

Diane i Alicia a 'The Good Wife'. Foto: CBS

En el capítol anterior: sí, sóc una addicta a les sèries i les sèries s'han instal·lat a la meua vida traspasant la quarta pantalla. Aquesta mateixa introducció n'és un bon exemple. I el capítol, vull dir l'article d'avui, també.

Nabokov, al seu llibre *Curso de literatura europea*, carrega contra els gustos literaris de la senyora Bovary i la posa com a exemple de mala lectora perquè el seu únic objectiu és el plaer i la identificació total amb allò que llegeix. Doncs ves per on, malgrat sentir devoció per les lliçons de literatura de Nabokov i els seus llibres, en aquest punt no hi estic gens d'acord. A mi també m'agrada llegir llibres perquè sí, perquè m'agraden. Fins i tot, de tant en tant, només perquè em distreuen (anatema!). I m'agrada enfonsar-me en les històries i perdre l'oremus. Alçar el nas i no saber si sóc al barri de Gràcia o a l'Amèrica habitada per famílies d'origen indi de Jumpa Lahiri. Però Madame Bovary, si fos de carn i ossos i visqués al costat de casa meua, ja no s'empassaria tantes novel·les, mal que ens pesi als lletraferits. No, la fleuma de l'Emma s'enfalaria i xuclaria sèries a tot drap. Ara els paradisos de la ficció addictiva i l'emmirallament es subministren sobretot en format de sèries televisives. I jo, amb un bovarisme galopant, no tinc cap problema a confessar que cada vegada que veig *The Good Wife* penso el mateix: quan sigui (més) gran vull ser Diane Lockhart.

Sí, d'entre tots els personatges de les sèries que m'empasso aquest em té el cor robat, capturat i segrestat. La miro i em dic que als seixanta anys vull ser com ella, riure com ella i caminar amb el seu trepitjar decidit i airós, de qui està de tornada de tot i sap perfectament on va. Diane Lockhart, la sòcia del bufet d'advocats que són el centre de l'acció de *The Good Wife* (creada per Robert King i Michelle King) i interpretada per Christine Baranski, és una dona sensacional. Passa de poc la seixantena i ho fa d'una forma tranquil·la, imponent i clara. També amb un glamur i una classe envejables. Ja ho sé que no tindrè mai les seves cames llargues, però juro que intentaré moure les meves amb la seva gràcia.

La Diane, a més, ha tingut l'encert d'associar-se amb l'ambiciós i intel·ligent (i guapo) Will Gardner (no vull fer spoilers, però ai, quin patir i quin desassossec que arrossego aquests darrers capítols de la temporada 5...) i d'establir-hi una complicitat malgrat les diferències que els separen. Tots dos són u quan els ataquen. I són dos que no s'anul·len, ni s'escabetxinen quan no estan d'acord. Però el que m'encaterina de la Diane no és l'habilitat i la gràcia per fundar una empresa i defensar-la, que també. El seu encant es pot resumir en la riallada desacomplexada, sonora i fresca que deixa anar de tant en tant. Un riure contundent i amb signatura que diu molt més que cap discurs. Riallades per explicar que l'opinió dels altres està per escoltar-la i considerar-la però no per obeir-la; que no tot són casos a guanyar i que hi ha vida més enllà del bufet d'advocats; que et pots enamorar d'un republicà amant de les armes per molt demòcrata i progressista que siguis, i que ves, només cal acceptar-ho i gaudir-ne. I, atenció, que ser dona és un gran què.

La Diane és una feminista pragmàtica. Una dona que opta per una altra dona, l'Alicia, la protagonista absoluta de *The Good Wife*, la bona esposa del títol. El seu feminisme ja no respon als cànons de quan era jove i hippy, perquè sempre apareix perfectament maquillada, pintada (sospito que retocada) i amb uns collarets que són molt elegants però que, Diane perdona'm, no penso imitar. Ella tira pel dret i ajuda l'Alicia Florick així que veu que és prou espavilada i que s'ho val. L'Alicia és algú a qui la vida ha regalat un marit polític corrupte i que ha de tornar a

treballar d'advocada després d'anys de no exercir. A la sèrie la Diane no és qui contracta l'Alicia, però sí qui l'adopta com a mentora i qui li ofereix ser sòcia del bufet, un pas de gegant professional. El seu feminisme pràctic em sedueix. Perquè quan l'Alicia descobreix que rere l'ofertament hi ha un motiu econòmic, la Diane li explica la veritat de la vida. Ella també va aconseguir ser sòcia aprofitant una avinentesa similar, però, i què. L'important és aprofitar-ho, ser-hi i tenir clar el que vols. Que t'ofereixen el lloc per pasta, o per quota o perquè dus els cabells rossos? I què, tu el vols, el lloc, i les ocasions són per aprofitar-les, sobretot si ets dona, perquè els ofertaments de poder no abunden.

Al mes de febrer vaig assistir al sopar que cada any organitza la cuinera inquieta i perspicaç Ada Parellada. Només érem dones. Una fórmula que segons com pot fer basarda, igual que fan angúnia els sopars només d'homes. Però un cop al Semproniana tot va resultar d'allò més potent. Perquè no és altra cosa que una ocasió d'or perquè les dones fem xarxa, connectem i ens deixem de punyetes.

Mentre era allà em vaig imaginar la Diane asseguda al meu costat, menjant, bevent, xerrant i esclafint una sonora riallada. I mira, em va agradar.